

גידול בעמוד השדרה

בצילום CT שערכו לי בבית החולים, התגלה אצלי גידול בעמוד השדרה הצווארי. ב-2 לפנות בוקר הוסעתי באמבולנס לבית החולים תל השומר, למחלקה הניוירורגית. שם שהיתי כ-12 יום, ולאט לאט חזרה התחושה בגפיי. הועברתי לשיקום בתל השומר, ובניגוד לתחזיות בעלי המקצוע, הפתעתי את עצמי ואת כולם וחזרתי לתפקוד פיזי כמעט מושלם בפרק זמן קצר ביותר (חודש וחצי שיקום בתל השומר, וחודשיים שיקום בבית לוינסטין ברעננה).

מומחי תל השומר החליטו שאני כשיר לניתוח להוצאת הגידול. בדרך לניתוח אמרתי לאיתי, בני הקטן: "במידה שאחרי היציאה מחדר הניתוח אני מאות לך בתנועות ידיים ורגליים, דע בני שאף אחד לא יעצור אותי". וכך היה. בבדיקה של הגידול התגלה שמדובר בסרטן מסוג קורדומה. נשלחתי לארה"ב על ידי קופת החולים, כדי לעבור הקרנה בת 20 דקות שתחסל את הגידול לחלוטין.

אליו. למרות הגעגועים העזים שחשתי כלפיי אבי המנוח, השבתי לו בחלומי: "אבא, רק לפני ארבעה חודשים זכיתי לנכד בכור. אתה זכית לחתן את ילדיך ולחגוג באירועים משמחים של נכדיך ונכדותיך. נתראה בעוד 35 שנים".

מהשמיים לסורוקה

פוניתי לבית חולים סורוקה. כרבע שעה לפני התאונה אמרתי לרעייתי, בשיחת טלפון, "מירי, אני בשמים". רק בבית החולים הסכמתי שיודיעו לה על אירוע התאונה. כאשר הגיעה רעייתי לבית החולים, שאלתה הראשונה הייתה: "כדי להחליף אופניים סחבת אותי עד לבאר שבע? אל תדאג. תוך שנה תחזור לרכב שוב". וכך היה.

כוחה של תחושת הבטן

מעולם לא ביטחתי את ביתי, את רכושי או את אופניי. כחודש לפני האירוע, בטיול לאיטליה עם קבוצת האופניים, פניתי אל חברי מהקבוצה המשמש כסוכן ביטוח, וביזומתי, מתוך תחושת בטן, בפעם הראשונה בחיי, ביקשתי לבטח את ביתי, רכושי ואופניי. וכך עשה. מי היה מאמין שלאחר כחודש אהיה מעורב בתאונה אופניים, שבמהלכה אתקל באותו סוכן ביטוח שביטח את אופניי ורכושי...

כנגזרת נוספת של תענועי הגורל, כאשר שכבתי במחלקת הטיפול הנמרץ, נפרץ ביטי ונגנב רכושי. סוכן הביטוח ההמום פנה אליי ואמר לי שאלמלא היה שותף פיזי במקרה הזה, היה בטוח שמדובר בהזיה.

רכיבה גורלית

החיים הם כמו גלידה.

צריך ליהנות מהם כל יום מחדש. מי כמוני יכול להעיד על כך. אני, שהייתי סיעודי, גמור, משותק, במצוקה נשימתית, שבר כלי, וכל שאיפתי הייתה לשוב לחיים נורמליים. בזכות נס רפואי, זכיתי לעשות זאת.

מאת אמנון שידלצקי

בצד עבודתי ב"דן" (27 שנים כנהג, ושלוש שנים כקצין בטיחות) עסקתי מאז ומתמיד בספורט. בין היתר, אני שחקן כדורעף בקבוצת דן "רימון", ורוכב אופניים נלהב. בשנת 2007 נרשמתי לקבוצת רוכבי אופניים מקצועית, x team, ואיתם אני רוכב ברחבי הארץ. אנו מתאמנים 3-4 פעמים בשבוע, ובכל שבת, בכל תנאי מזג אוויר, אנו רוכבים ברחבי הארץ.

אורח חיי הספורטיבי נקטע לפתע ב-9 בדצמבר 2010. היה זה כאשר יצאנו למחנה אימונים בקיבוץ צאלים. לאחר רכיבה של כ-70 ק"מ, מעד אחד הרוכבים על הכביש. נחבטתי בו, ונזרקתי מן האופניים אל שולי הכביש, בלא יכולת להזיז את הגפיים התחתונות והעליונות.

המפגש עם אבי ז"ל

תוך כדי הנפילה, בהכרה מעורפלת, כשמאמני וחבריי מבקשים ממני להתעורר, למרות הלאות שהשתלטה על גופי, עבר במוחי חזיון שבו שמעתי את אבי ז"ל קורא לי להצטרף

המשך בעמ' 17